Any XXVII — Vendrell, 24 de Desembre de 1932 — Número 1394

El Baix Penedès

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Vendrell, trimestre, 1'50 ptes; Fora. 1'75; Extranger, 2'50
Número corrent, 15 céntims :: Atrassat, 20
ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS
:: REMITITS: 15 CENTIMS LINEA ::
No s'admeten escrits sense firma — No es tornen els originals
ADMINISTRACIÓ: IMPREMTA RAMON

Franqueo concertado

NADALENCA

La festa de Nadal és per a la humanitat una diada esplendorosa que té les fulgurències més brillants de les coses humanes. Ella llu en primera magnitud entre les festes anyals i la seva lluïssor no és abigarrada, no prové de cap poderiu, no exalta les ambicions de l'home, ni necessita de joiells ni de truculències rares; res d'això s'adiu al Nadal tal i com el sentim tots. La seva visualitat es basa en la humiltat i la pau familiar; és una festa clara com la mirada d'uns ulls blaus de nin acabat de naixer; la seva força atractívola és el veritable amor a la llar, adornada aquests dies amb la reunió de tota la fillada al voltant de la taula on durant el transcurs de la vida s'hi han gaudit les millors noves, s'hi han resolt els més difícils passos i s'hi han plantejat aquelles determinacions que tan divers camí han fressat als de la casa.

La festa de demà cal mirar-la amb els ulls de l'ànima, gaudir-la sense egolatries, disfrutar-la amb l'ànima als llavis i sense presses ni faramalles, que ella és la base més incommovible de la família i tots sabem que sense aquesta organització natural no és possible la humanitat, si és que la missió d'aquesta ha d'ésser lograr el regnat de la Pau en aquest món de misèries i egoismes.

Ai dels que demà, enduts de teosofismes impossibles, no s'avinguin a la magestàtica humiltat del Nadal i com ell és i ha vingut essent entre'ls homes, homes! Ai dels que pretenguin desvirtuar aquesta festa, abandant d'ella el seu caient fàcil! Aquells que s'apartin de les tradicions familiars nadalenques, renuncien a la felicitat i a la tranquilitat de la vida.

A tots, amics lectors, a tots sens distinció i per un igual vos desitgem que la tradició familiar demà vos dongui el gaudir més intens dels homes: els pares contemplant als fills i els fills estimant als pares, al redós de la taula familiar íntima i neta de tota guspira passional. Es dia de gent gran i d'infants, de mirades ingènues i de la més santa bona voluntat.

EL PRIMER DESENGANY

Al seu degut dia, i després de manifestar-nos joiosament per haver entrat en plè funcionament el Parlament català, ferem vots perquè les discusions que en el mateix es suscitessin es desenrotllessin sense demagogies, amb respecte i sempre amb els ulls fixos en Catalunya. No teniem pas la vanitat de què els nostres desitjos fossin escoltats ni argumentats pels representants al mateix; però si teniem la convicció de que, quant menys, induïts per els principis de lliberalitat i democràcia, tantes vegades retrets en els actes de propaganda electoral, els portaria a obrar de manera recta i noble, sense passions ni rancúnies i pels indrets del positivisme i de la tàctica constructiva; però amb pena hem de confessar que els anhels de concòrdia que nosaltres auguravem, i que crèiem compartien tots els elegits al Parlament català, han quedat esvaits amb la actitut d'un sector de la majoria quan el Sr. Ventosa i Calvell s'alsà per a contestar el discurs que feu el Sr. Lluí amb motiu de la presentació del nou Govern al Parlament, no tingueren la serenitat d'escoltar els raonaments del susdit senyor i es retiraren del salò de sesions.

Aquesta actitut ens ha causat un efecte deplorable, i no la podem creure suggerida més que per dos motius: o han volgut demostrar que'l senyor Ventosa no es mereix esser escoltat, o han temut que'ls seus raonaments els fes canviar d'opinió respecte als per ells exposats; sigui quin sigui el motiu, el creiem detestable, per que no creiem aquesta la manera adequada per el·laborar una obra justa i imparcial, ja que des de'l moment que a aquest senyor li ha sigut otorgada la confiança per una part d'opinió que està identificada amb les seves ideologies, fa ús d'un indiscutible dret al volguer col·laborar i exposar el seu criteri i si els homes que han pres aquesta actitut tan poc lloable haguessin tingut un moment de reflecció i els guiessin uns sentiments democràtics, no haurien abandonat el seu escò per jutjar serenament i donar la seva opinió als qui vertaderament s'ho mereixessin.

No sabem si és que no es donen, o no volen donar-se compte aquests senyors, que Catalunya ha entrat en una nova era de reconstrucció i estructuració, i per que sigui encaminada per indrets de prosperitat, és necessari que'ls catalans obrem en conseqüència i la dirigim de manera adequada als interessos collectius dels ciutadans, sense distinció de ideologies. Han passat ja aquells moments en que's feia ús de tota artimanya per desacreditar a l'adversari; avui es dona pas a un estat de positivisme i treball per a fer fructífera la obra en que tots hi tenim un espill de responsabilitat; hem de fer-nos carrec de que no estem en mans de Catalunya, sinò que ella està en les nostres; que de nosaltres depen tingui un esdevenidor brillant i feliç o que caigui en la desfeta, i si tenim en compte tot això, és innegable que tot bon català acceptarà totes les intervencions i consells, vinguin d'on vinguin, es facin per ajuntar-les i el·laborar una obra que respongui al pensar i sentir de tot el poble, no d'un partit que per circumstàncies que no ve ací comentar, ha assolit una majoria parlamentària. A més, el temps va canviant segons la evolució que va notant-se, i si avui és la Esquerra la que mana i disposa, demà que ella passés a ocupar el lloc dels qui avui ha tractat de menyspreuar, no aprobarien pas que s'els tingués la falta d'atenció com la que ells han demostrat.

Es necessari que'ls homes del Parlament català fasin demostració del civisme i respecte que serveixi de mirall, i ja que un dels principals punts que més els interessa es donar instrucció i cultura extensible al poble, tenen la obligació de donar ells l'exemple, i la gesta del dimarts passat feta per un bon sector de diputats de la majoria, i alguns dels que formen el govern català, no diuen pas gaire al seu favor, i si els que han d'esser mestres tenen un sentit tant deplorable de la cultura i el respecte, què podrem aprendre els deixebles?

Em tingut el primer dsengany, i fem vots perquè altre dia no ens hagim de doldre d'actuacions pitjors, la trascendència d'aquests moments fan necessari un grau màxim de serenitat i respecte.

A. C. V.

DIADA DE NADAL

L'acció es desenrotlla en una torre xalet dels environs de la ciutat. Ens situem en una galeria magnífica coberta de vidres rebent la llum directa una sala que linda a un menjador soperb on no hi manca res referent a comoditats i modern confort. Una lámpara elegant i sòbria il·lumina l'estança, apart que no és necessària, car la llum que directament ve del carrer és prou suficient per a que restés vagarosa la llum artificial. De fora, a la part del jardí es veu enfilat al reixat un minyó d'uns vint i cinc anys que amb lleugeresa insospitada retlla el vidre amb un diamant. Quan li ha fet donar una volta circular dona un cop-retrocés, i el vidre cau cap a ell descansant en un drap que preventivament aguanta. Feta la obertura, amb tota seguretat i sigilosoment passa a dintre la mà, alça el baldò i un tram de la vidriera resta obert. Amb lleugeresa i precaució salta dintre la galeria tanca el finestral i entra al menjador. Uns moments d'observació, car li sembla sentir passos, i això és en efecte. Una dona jove ben vestida i d'edat semblanta a la de l'intrús es veu sorpresa per l'aparició de la visita indesitjada. Instantàniament brillà una arma i se sent la veu comminativa:

Ell.—Mans enlaire i silenci, d'altre manera sou morta.

Ella.—(Compleix sense cap esverament un si és o no sorpresa per l'ordre de l'intrús).

Ell.—¿Qants sou a la casa? (Nou silenci). Responeu o us mato!

Ella.—(Llença una riallada de cascabaleig que exaspera i deix esmaperdut a Ell que no sap a que atribuir-la).

Ell.—A fe que no son coses de riure, això!

Ella.—Doncs jo diria al revés. Un home que sorpren a debil dona i sola, afegint-hi l'anar armat; i és ell el qui te por!

Ell.—Jo que sé si esteu sola. (Amb desconfiança). A més, que hi pot haver algú a la casa, i les vostres paraules esser un subterfugi.

Ella.—Sou digne de llàstima i de despreci. (Cambiant de tó). Bé dec poguer baixar les mans. Aquesta posició és un xic cansada i gens falagadora.

Ell.—Sia! Emprò vull convencem de si quan dieu és veritat. (I ràpidament apreta els botonets dels timbres; aquests sonen, en tant que Ell, no treu la vista d'ella i de la porta d'entrada. Breus moments en els quals resta tot igualment. Repeteix l'operació, espera novament que acudeixi algú i veient el resultat negatiu es dona per convençut, deixa l'arma i tranquilament es disposa a fumar una cigarreta. S'assenta).

Ella.—Em sembla que be dec poder fer el mateix, eh?

Ell.—Com vos sembli. Sou la mestessa...

Ella.—Doncs no ho sembla pas a jutjar per la llibertat que heu emprat en tot quant feu.

Ell.—Considereu senyora, que l'ofici s'ho porta. A més que fins ara no crec pas que us pogueu queixar del meu comportament.

Ella.—Suposo que tampoc mereixeu lloances. Cert és que fins aquests moments, si deixem a part la vostra presència impròpia en aquesta casa i la forma dictatorial emprada; no! Mes endavant, qui pot dir-ho?...

Ell.—Vos mateixa, suposo que tindreu prou caràcter per entendre el què ens convé a tots dos.

Ella.—¿I si no fos així?

Ell.—Em veuria amb la necessitat de recorrer el cas extrem que, per què no dir-ho? sempre és repugnant i molest!

Ella.—Doncs si és tal com acabeu de dir, ¿per què ho feu?

Ell.—Per necessitat del viure, senyora.

Ella.—A fe que'm feu riure! Qui vos pot creure abonant tal pensament.

Ell.—La meva honorabilitat. (novament Ella riu). Sí! Es natural que vos sembli buida aquesta paraula en la meva boca, jo soc un home com els demés; encara que no gosi com els altres dels mateixos privilegis i drets.

Ella.—(Amb despit). Per què no en sou noble! La vostra professió la trobo indigna als meus ulls!

Ell.—I a mi què se m'en dona dels vostres ulls i del demés. La vida no val la pena de suportar-la en la seva feixuga càrrega de prevencions, rebaixaments, baixeses i desnivells.

Ella.—Guieu els passos pels camins del be i veureu el goig en l'estimació pròpia i d' estranys.

Ell.—(Amb defalliment i aplom) Que n'aneu d'equivocada. Us podria manifestar els propósits meus de regeneració i veurieu la inutilitat del meu esforç en enfrontar-me amb els homes. Jo no he conegut als meus pares i de segur que no n'he tingut, encar que per a mi no hagin estat molt bons, car la meva casa fou l'hospici, i més tard, quan ja home fet, es pot dir que vareig esser repudiat de tothom. Com si de l'estigma que damunt meu pesa jo en tingués la culpa. Per això vareig davallar per la pendent viciosa i de l'obrar malament, tant sols per que no he trobat mai cap apoi en cap persona qui m'hagi encoratjat ni ajudat. Jo no conec les hores bones, ni sé el que és la família, ni puc distanciar les accions car totes les que he conegut han sigut d'indiferència, despreci i maldat. I davant de aital desnivell i ingratitut crec oportú comportar-me com ho faig. Ni llei, ni res. Aquest és el meu lema.

Ella.—(Se'l mira pietosament dient acompasat): I a part de tot no teniu la cara de mala persona i estic segura que ho foreu de bo per poc que us ho proposesiu, o algú volgués intentar-ho.

Ell.—Quí sap? (Amb un exabrupte). Emprò jo no hi crec pas gaire en les formes noves de redempció que avui están en curs als cinemes, en aquestes pel·licoles de regeneració. Mes.... la cigarreta ja és finida i com podeu suposar jo no he vingut a escoltar sermons, sino a obrar.

Ella.—Verament sou un... desgraciat, per no dir-vos altra paraula que ben be la mereixeu. En un moment, quan mentaveu als vostres pares m'ha semblat poguer apreciar una guspira de sentiment innat que prenia forma en vostra conversa. Després... res... misèria i abandonament!

Ell.—(Dubte uns moments i per fi diu: ¿Doncs què us pensaveu? La mala vida m'empeny i jo no puc fer altra cosa que esser-li fidel i donar-li el consentiment. Això és: que em lliurareu el que tingueu de valor i acabem d'una vegada.

Ella.—¿Què enteneu per valor? Diners? Joiells?...

Ell.—Naturalment!

Ella.—Doncs mireu. Jo'm creia la meva vida. Ara si és això que dieu, vos mateix podeu comensar la feina, en tot quant hi ha a casa. Suposo que no consentireu que sigui la vostra serventa i com una esclava vos ho porti. (Ho ha dit amb extasi però suaument amb un deix de dolor i compassió a l'hora, quedant amb en extasi com si fos una imatge, i Ell davant dita transfiguració canvia l'esguard i se la mira, en tant que acota el cap, flecta els genolls i s'aixuga una llàgrima traidora, amb el colze, d'una revolada).

Ell.—Perdoneu-me.

(Una pausa llarguíssima. D'una torre propera s'ou la remor propia de la Diada. Tot és jòia, alegria i festa. Arriben mig mortes les notes de la cançó, que canten xics i grans).

Ell.a—(Les segueix)—El vinticinc de Desembre, fum, fum, fum.—n'ha nascut un minyonet ros i blanquet,—fill de la.... quin Nadal tan trist i horrible! (Les cames li flaquejen i cauria a no ser Ell, que amb tot cuidado la sosté i la fa seure en una «chaise-longue». A poc, a poc Ell se la mira amb cert respecte, fa mig mutis va per sortir pel lloc on a entrat; es detura a un moviment d'Ella, rebrega la gorra entre ses mans al no sapiguer què fer, ni què dir, fins que Ella, se'l mira intensament, i condolent-se'n diu): En un dia com el d'avui, en aital festivitat, la més santa i íntima de totes, jo també havia tingut una casa on hi campejava l'alegria sana i l'amor hi tenia niu. Però la malvestat s'ensenyorí i vingué la desfeta, el cansament a tanta pau i bonhomía, i vareig fugir abandonant als meus pobres pares per a seguir un amor indesitjable que sols m'oferia riqueses i joiells, el que tu també vols ara. I vareig allunyar-me seguint la vida equívoca no recordant-me més dels dos vells, que no pogueren sobre viure a la meva vergonya i moriren d'horror. I ja en la pendent he gustat tots els vicis, he disfrutat barroerament, emprò no he pogut copsar el goig de l'amor veritable, de comunió d'ànimes passions que viuen l'una per l'altra. Veus, jo soc dolenta també una «entretinguda» i la meva serventa en dia com avui m'abandona i se'n va a casa seva on trobarà un caliu i cors que estimen. Ella és més rica que jo. El meu «amic» està casat i en aquest dia te de passar-lo al costat de la muller i fill. Això no serà obstacle per que després em porti a «ensenyar», a lluir; vesteix tant poguer mostrar una «querida» jove, als ulls envejosos dels coneguts i amics, però una guspira d'amor, que valgui la vida, aquesta fa temps que no se on trobar-la.

Ell.—(Sincerament commogut). Jo no puc oferir-te res. Soc un nàufreg de la vida, però si la redempció pogués existir per a mi, jo et prometo de tot cor que si volguessis refer la teva vida i perdonar la meva, les nostres vides arbitràries les fondriem en el crisol de l'amor i de la bondat.

Ella.—Jo no se pas si és un miracle de la Diada, però vull creure-hi. Tu també ets desgraciat, com jo soc una perduda. Be doncs. Per la puresa d'intencions, per la noblesa de sentiment, per altres tants desgraciats que han errat el camí per sempre, per a tots els que sofreixen persecució i fam i set de justícia santifiquem aquesta taula en nom del Pare, Fill i Esperit Sant...

(En aquest instant l'aparell telefònic dona senyals de vida. Resten sorpresos els dos Ella vacil·la un moment però per fi es decideix agafar l'auricular i es recullen unes paraules soltes prou significatives):—Si, tota sola!... Ja procuraré passar-ho de la millor manera... Que disfrutis força. Si tu vols... Fins a demà a la nit, dius? Adeu....(I parla sense agror amb la més gran serenitat com si fos una santa).

Ella.—Demà quan vinguis trobarás la casa buida. Que en la vinguda del Redemptor, reneixen dues ànimes a una vida nova d' amor i puresa santificades pel dolor que és el Rei de la Terra!

ICAR

Barcelona 22 de Desembre de 1932

Banc de Biscaia

Casa Central, Gran Via, 1.- BILBAO

Capital autoritzat, 100.000.000 pessetes - Capital suscrit, 60.000.000 pessetes

Reserves: 50.000.000 pessetes

Sucursal al Vendrell

Capitals confiats al Banc en 31 de Desembre de 1931

En compte corrent a la vista i imposicions.	Ptes.	346.648.714'85
En compte corrent especial i Caixa d'Estalvis.	»	113.627.557'41
En imposicions a plaç	»	96.601.396'70

Import dels valors propietat del Banc

Pessetes 353.822.109'35

Negociém els cupons venciment 1.er de Desembre

CAIXA D'ESTALVIS

COMPTES CORRENTS: A la vista 2'50 %

Serie A. 3'50 % anual - Serie B. 3'75 % anual

IMPOSICIONS:

De 8 a 89 dies.	3 % anual
De tres mesos a 179 dies . .	3'50 » »
De sis » » 364 » . .	4 » »
De un any en endevant . .	4'25 » »

Rafel Escofet Mañé

Metge

ESPECIALISTA EN PARTS

Malalties de la dona i de la infància

Diatèrmia

Raigs ultra-violeta

Electroteràpia

Massatge vibratori, etc.

Visita de 11 a 1, de 3 a 4 i de 7 a 8

Diumenges i dies festius de 9 a 1

(Els dijous a la tarda no hi ha visita)

VENDRELL

Teléfon, 49

JOSEP SERRA MAÑÉ

Invita a V.

a admirar en el seu Saló d'Exposició, Dr. Robert, 42

L'EXTRAORDINARI

Ford

8 H. P.

Tributació Ptes. 84'00 semestre

Consum 7 a 8 litres per 100 Kms.

Velocitat 90 Kms. hora en directa
60 " " segona

Segona sincronitzada silenciosa

Stock de Neumàtics "Dunlop"

PREU SENS COMPETÈNCIA

Agència «Ford» Vendrell

La solteria de l'Esmeralda

CONTE DE NADAL

De braços sobre la barana del balcò, l'Esmeralda prenia un bany de sol. Una llum esmortuida, per la época fredolenca, besava aquella imatge de bondat, com si fos un raig de confidències vingudes del cel.

La fredor de uns dies rigorosos, en aquella diada, s'havia convertit en dia primaveral. El mateix metge li havia dit, en prometensa de curació total:

—Surti, surti un ratet al balcò, que el dia convida. Abrigadeta amb una capa de caputxa feta a Barcelona, d'exprofés per a la rica pubilla, seria d'un efecte saludable.

—¿Vol dir que no li pot fer mal amb la hivernada?

—No; senyora Layeta. La seva nena ha de menester de la llum solar i de l'esplai que distreu...

—Es que fa tants dies que no s'ha obert la porta del balcò...

—Precisament això és el que em sembla més oportú. La seva nena distreurà la vista. contemplant l'anada i vinguda de la gent, i sortirà d'aquesta insistent melancolia.

La senyora Layeta va habillar a la seva filla, amb la preciosa capa que'l seu marit li havia portat de Barcelona. Era prop de migdia. Mare i filla van sortir al balcò, amb l'esperança de lograr una mica més l'aixecament espiritual en la convalescenta.

La pubilleta Esmeralda tenia una malaltia que prou sabia el metge no eren els pegats ni les pastilles, les indicades per a el cas. ¡Ah, si les nenes poguessin dir-ho tot! Nostra educació, que no he de calificar en bé ni en mal, té les seves adversitats i les seves agradables defenses. Per això ja hem convingut que 'ls homes poden casar-se quan ells volen, mentre que les nenes han de ferho quan poden i com puguin.

Les fiblades del cor, no tenen programa. No obeeixen a regles. No's poden regular al sentiment, sino per aquella repugnància candorosa imposada per la educació, o continguda per una mena de defensa virginal, aparenta i convenienta, que les noies han d'usar a fi de bé. Es un bé egoista, que hipócritament silencía els sentits d'una passió amorosa, despertada, sense fer-ho per tema. Es que vé de dintre, misteriosa i plaenta, extremint la voluntat o fent enrogir les galtes a contra-cor.

Una nena soltera, en el plé de la joventut i de la bellesa, ha de posar el seu dalit a mercé d'una propicia solicitud que li vingui de fora. Res hi fa que ella guardi el secret de una fiblada, que ni s'atreveix a confiar-ho a la seva mare. De rés ha de preocuparse, sino de simpatitzar amb qui la busqui, o li insinuin les conveniències de familia o dels interessos. La dona, a virtut de nostra educació corrent, no pot escollir, al seu albir, ni deu exposar a cap confidenta, la tremolor que experimenta en veurer un jove que li ompliria el cor de ditxa, si ell sentís per igual

les inclinacions del seu amor.

—¡Quina felicitat, Reina del Cel!

Però aquest suspir s'esmuçava, no podia passar dels seus llavis. Massa presentia ella que de dir-ho a la seva mare, li causaria una punyenta ferida.

Fuig d'aqui dona! ¿per què el veus ben vestit? Doncs sàpigues que és un brétol...

Per això ella es consumia dintre la Bastilla del rigor familiar.

Als pocs minuts d'estar-se en la plàcida companyia del sol, que ara semblava més viu al contemplar la formosura de l'Esmeralda, de cutis blanc i avellutat, de expressió angélica i atraienta, de uns modals plens de natural encís i de finesa, va iniciar-se el diàleg, entre mare i filla, quals intencions no coincidien pas.

—En quan te posis bé, que serà per la setmana entrant, anirem a Tarragona a fer-te retratar.

—¿Ai, ai? No més que per això? ¡Si a vila tenim un bon retratista!

—¡Bé si; però sempre és més valorada una fotografia de ciutat...

—¡Mare... que us veig venir!...

Mentre estaven en tal diplomática conversa, de la vorera oposada varen saludar-les unes persones que venien de l'ofici. Entre elles hi havia un jove, fill de Valls, que anava a visitar unes parentes, a pretext de mil excuses; però que en rigor, no tenia altra dèria que poguer veure a l'Esmeralda de la que estava completament prendat.

El cos de la nena va sentir un defalliment i va arronçar-se contra el de sa mare. Un cubriment de cor, sobtat, ennuegà la veu de la pubilla, decantant el cap, de manera que va alarmar a la seva mare. Tot seguit va ficar-la dintre de casa. Tancà el balcò, i amb una mica de sals medicinals, que va fer-li odorar, va tornar en sí la nena, com si sortís d'un penombre, però agradable a l'hora.

—¿Doncs que ha sigut, Esmeralda? ¿Que potser l'aire de l'embent t'ha fet mal?

—No ha sigut res, mare; és que ¡feia tant de temps que no havia vist passar a la gent!

—Mira nena ¡que'm faràs patir si tu m'enganyes! ¿Qui és aquell jove que t'ha saludat tan vivament?

No podia negar-ho; era un seu enamorat. Cada dia el veia passar mentre la mare li calentava una tassa de brou. Sabia d'ella per la pentinadora. Coneixia la seva pretensió per la criada. Temia dir-ho als seus pares per a no rebre una altra decepció com les anteriors. ¡Déu meu, Déu meu! ¿Quina classe de nuvi serà, el que sigui grat a vosaltres?, deia l'Esmeralda, plena de rubor, a la seva mare.

—El de la vila no'l volguereu per inconformitat d'idees entre llurs famílies. El de cal X no'ls venia bé; per antagonismes polítics; el de Buenos Aires tinguereu de renunciar-lo, per haver-se casat amb una filla de l'amo on treballava; i acabava, així, sobrexint-se de desconhort:

—¿Es que no he d'omplir el meu cor, al meu gust, mare estimada?

—Si filla si; però de vegades cal mirar-s'hi una mica en prendre estat. Es quelcom trascendental. Es l'acte mes primmirat de la vida: és ¡per sempre!...

Mentre estaven en aquesta conversa, entrà el pare acompanyat del jove, fill de Valls, que no tenia més dèria, ni mes intenció que saludar a la pubilla de la que n'estava enamorat fins a la exageració. I això va ésser la pitjor medicina per a els dos. El pare i la mare, en veure la altanera intromissió del jove decidit i agressiu i la humil rebuda de l'Esmeralda, net i clar van dir-li que un home pretensiós no feia pas per a la seva filla. Hi hagué una escena violenta. La discussió va cloure's en una tremenda amenaça:

—Ja ens veurem les cares; perque no he de permetre, que sacrifiqueu a vostra filla en trascendències matrimonials a base de conveniències mútues sense una guspira d'amor.

Per medis que sempre els enamorats troben i inventen al seu albir, les relacions se sostenien per cartes de Valls, al Vendrell. Del Vendrell no més rebien una negació, filla de la obediència, i demostrada amb el dit oscilant que, darrera del «visillo» dels vidres, feia l'Esmeralda a l'ordinari mitjance que passava pel carrer sense despertar sospites.

Un dia que s'esquèia vella de Nadal, la pubilla rebé una carta feta plena de audàcies i curulla d'amor. La nena va quedar-se espantada, temorenca, de que l'enamorat dugués a pit tot el seu plà espectacular que li marcava.

Ell faria de per tema, d'arribar a la plaça vella a dos quarts d'onze, hora en que l'ofici estaria en el sermó. Li encarregava que's sentés en un cap de fila sense mirar endarrera per res del món. En un moment convingut, el nuvi devia surtir del mig de la Església; avançar, com si anés de comunió, però al passar per la vora de l'Esmeralda, l'agafaria per el braç, i mentre la confussió i el respecte a la missa, imposarien cert temor indecís, ells s'ajenollarien davant del sacerdot, en l'instant de beneïr als fidels, i ningú podria detentar uns amors que florien amb les carícies del cel.

Però l'ofici de Nadal va celebrar-se sense el menor incident. L'Esmeralda surtia de la Església, tan soltera com hi havia entrat. Al passar per el carrer Alt, va ensopegar amb el metge «Xic» que amb la seva tartrana anava a la sortida de la vila, on hi havia ocorregut una lamentable desgràcia: sembla que una tartrana de casa rica, que venia una mica amb retrás, se li havia trencat un tirant del cavall. Era un animal de sang. Precisament l'havia demanat a uns gitanos per a una escomesa de furia i de resistència. Havia pagat per el lloguer tot el que li demanaren. En la precipitació de la esmena, en la confiança i nirviositat del contratemps, el tartraner castigà al cavall inopinadament. Inopinadament també la bèstia va rebelar-se amb un guit de mal humor i la ferradura va clavar-se en el polç del nuvi llogater, deixant-lo per a no respirar mai més de la vida.

Sobre una pedra del cementiri vendrellenc li feren la autòpsia i la casa de l'Esmeralda va convertir-se en un cau de dolors. Aquella família, qual felicitat la volien retenir i acumular, per a oferirla, esplèndida, a la hermosa pubilla, va tocar-se en dissort punyenta, que per comsumció matà a la mare i per una tristesa diluida fins al moll dels ossos,

Amb motiu de les Festes de Nadal. les oficines dels Bancs que subscriuen, restaran tancades els dies 25 i 26.

Banc de Biscàia

Banc Comercial de Barcelona

SUCURSALS D'AQUESTA VILA

va torbar la ment de la angelical fèmina. El seu pare, de campetxano i sonrient que era, va trasmudar-se en un home sorrut. Sols sortia de casa per anar a missa matinal els diumenges, i a fer el tresillo una horeta, cada festa, en el Cassino dels senyors.

Nou anys van passar-se sense que 'ls balcons de la casa de l'Esmeralda, obrissin les portes per a exhibir-s'hi ningú. Al cap d'aquest lapse tristissim, el dia de Nadal hi deixaven sortir a la orfaneta pubilla vestida de gala, com en cert dia senyalat del Sant del promés, que també s'habillava amb festiva disposició... Mirant a l'indret de Valls, amb la vista amable i esperançadora, no mes suspirava per l'arribada del seu galán que devia enmaridar-la.

—Així arribà a pansir-se. Els anys feren la seva tremenda evolució sense lograr el moment per el que ella glatia, plena de gràcia, de bellesa i de candor.

El mocadoret que devia saludar al seu promés, no va desplegar-se mai a l'expansiu gest de sana alegria. El seu alegre voleiar va quedar inèdit.

Pobre Esmeralda que havent nascut per a ésser felissa i acaronar el seu ideal, va marstir-se sense pena ni glòria, en un Nadal que devia ésser el seu punt de partida marital, i es convertí en desastrós inici d'una vida infeliç.

JOSEP AIXALÁ

Havana, Desembre, 1932.

LITERARIES

ESCLATS

Mon amor és una flama
i el vent són els téus desdenys
que com més vol apagar-la
crema més i més s'encén.

Per cada ratlla dreta
se'n tiren cent de tortes;
de cada cent mentides
una veritat sola.

En poc temps, pobre cor méu,
quina esgarrifosa muda;
ahir, goig i benestar...
avui, pesar i tristura.

Jo no se si és veritat
el que de tú varen dir-me,
però sí m'estranya molt
que sempre dormis de dia.

A la dona més pura i més virtuosa,
la tortura el record de alguna cosa.

Critiquen als demés,
aquells que no han sigut mai bons per res.

Diu que qui vol mal a un altre
li vé el mal primer a n'ell;
si fos així, a la forsa
tots hauriem de obrar bé.

Fés tot el bé que puguis
siga a qui siga,
que'l bé és el millor bálsam
de nostra vida.
Mes... una infámia,
déus castigar-la sempre,
mai perdonar-la.

Tal farás, lal trobarás,
resa un adagi molt vell;
mes hi ha qui fá molt de mal
i en canvi tot li surt bé.

Un amor que jo tenia
l'he perdut sense esperança,
i mon cor des d'aquell dia
que's va morint d'enyorança.

VALENTÍ CARNÉ

SI V. ENCARE NO CUINA TOT AMB GAS, PENSI QUE ESTA PERDENT EL TEMPS

LA FÁBRICA DE GAS PROPORCIONA UNES CUINES MODERNES EXTRAORDINARIAMENT ECONÓMIQUES :

Venta sense alteració de preu per donar facilitats

Des de 2 ptes. mensuals

RECORDS

Regirant papers vells ens ha vingut a les mans una circular—impresa en català—del qui fou mestre d'aquesta vila n'Isidre Sanromà, en quin imprés aquell senyor assabentava al públic els eu canvi de domicili; ell porta la data de 1891.

El fet de retrobar aquesta circular ens ha reviscut mil fets d'aquella època en que erem deixebles del seu col·legi, donant-nos compte avui del què representava aquell escrit redactat en català i publicat quaranta un anys endarrera, ¡Quin canvi d'allavors amb avui! En aquells temps ell fou a vila qui va introduir la nostra parla a la escola, i des de llavors nosaltres ho hem sentit amb tot amor.

Durant molt temps li calgué lluitar amb aferrissats adversaris, entre ells alguns dels professors del «Colegio Vendrellense», avui de les monges de l'Hospital, lluita que en determinats moments trascendí i tot els deixebles de una i altra part. Avui, serenament jutjant la cosa a través dels anys, pot dir-se que va procedir-se ben injustament amb ell i més per la forma indecorosa que allavors fou emprada de barrejar en l'atac assumptes familiars.

Nosaltres recordem, com si fos ahir mateix, les polèmiques que sovint sosteniem entre uns i altres sobre l'ensenyament, i tot i que'ls del Col·legi eren de segona ensenyança, no ens deixavem vencer en cap moment.

Recordem també tot el que en l'ensenyament emprava: dictats, en els quals hi esmersava un gran interés, tant en llengua catalana com castellana; traduccions d'una i altre llengua i altres exercicis per l'istil. Igualment recordem que deiem en català les oracions d'entrada i sortida de classe; fins i tot havia traduit al català jocs de nois com aquell de «sin ninguna».

Esperit persistent, s'havia proposat fer una geografia del Vendrell i el seu partit, havent enviat cartes a molts secretaris d'Ajuntament demanant-los dades, amb el ben entés que tot això ho escrivia en català.

Quan ja entrats a la pubertat ens vegerem obligats a deixar la seva escola, ens recà molt, i també a ell, a qui visitavem molt sovint per a consultar-li qualque cas. Recordem, també, que fou ell qui ens deixà llegir la primera novel·la, i a ell ens és plaent aci fer constar que li som deutors de tot quant sabem.

Es per això que avui, en retrobar aquella circular seva, ens ha sugerit aquestes ratlles, en llegir-la escrita en català i amb aquella ortografiia tant diferenta de la d'avui, i amb doble motiu davant la campanya que arreu de Catalunya s'està fent ara amb motiu de les rotulacions en català, de les quals ell en fou un avençat predecessor.

LLORENÇ BOVÉ

Un valent educador

He tingut ocasió de parlar algunes vegades amb aquest mestre jovenissim que es diu Josep Brugal Colet. Te només dinou anys i ja és—per aplicar-li el mateix distin dels catedràdics—un valent educador.

Dona bó de parlar-hi; és franc i jovial. Els que es senten orgullosos de tenir un caràcter aspre els recomano que procurin evitar amb ell tot contacte possible, de no fer-ho perdrien tot seguit aquell orgull que ells creuen que els fa tant favor.

Es suau en l'esplicar i sever en el fer comprendre, és d'una senzillesa que adorna i d'una intel·ligència que captiva. Podrà no quedar-li be el nus de la corbata, però sap el que pensaven i escrivien els pedagocs Leibnitz, Kant, Mill, Claperede... Ha llegit tant que'l negre de les lletres se l'hi ha posat als ulls i els reflexes pál·lids del paper se li han projectat a la cara indefinidament... Un llum que crema o una pilota que salta, si us parla en veu alta us farà l efecte, que escoltant-lo, llegiu un tractac de física, un cantaire alegre que vola o una simple oliva que s'ennegreix us en parlarà amb una dolcesa i un perfum de poesia entusiasmador.

Es però més que tot un jove d'estudi, es diverteix estudiant, va al sarau i tot ballant estudia la parella, no balla i estudia el sarau. Tot, tot li suministra abundosament matèria d'estudi. Fa uns dies que tot baixant les escales de la Biblioteca del Vendrell jo li deia: hauria de venir una igualtat de funcions del cervell, en el fons i en la forma una mena de comunisme mental establint rigorosament l'horari de treball al tipus que el vostre funciona, setze hores diaries; i ell que em fà: i les vuit restants haurien d'esser per resoldre els problemes morals, per aclarir les idees elevades o per perfeccionar d'una manera francament realitzable els bells progectes que ens

Materials de totes classes Ciments "Griffi"

ROCALLA

Articles de la Casa Butsems i Companyia

Faroles i Tubs, de ciment centrifugat

Gran i variat assortit en Rajoles blanques, colors i dibuixos propis per a arrimaders i torretes

Casa especialitzada en articles verniçats

Articles de La Bisbal de Girona

IMATGES, NUMERACIONS I ROTULACIONS

Aquesta Casa s'encarrega de tota classe de treballs sobre rajola

Granet - Artificial - Ciment armat

ABANS DE FER CAP COMPRA VISITI'NS

Llorenç Bové

Plaça del Teatre, 8 VENDRELL

Débiles tomad el acreditado **Elíxir Callol** Es { rápido científico agradable } **que da Vida y Juventud**

Abrics fets

per a nois de 4 a 16 anys

Dibuixos de Moda Formes elegants

PREUS BARATO

A LA

Casa Mumbrú

VENDRELL

sugereixen o ens filmen aquelles hores d' estudi.

Dir tot això després de fer una carrera brillantissima, batent el record de sobressalients, és d'una esperança confortadora i d'una superioritat moral i educativa inconfundible. Ditxosa la vila de Bisbal del Penedès que pot dir aquest «valent educador» és el nostre senyor mestre.

Certament és mestre, i sap com tots els mestres i mestresses, que te la resposabilitat espiritual de les generacions futures, i per això ensenya als nens tot allò qué ell en aquesta edat hauria vo gut aprendre. Te, be que ja ho sembla, un criteri, un judici de la vida i de l' home, i aquest criteri, i aquest judici li el·laboren dins el cervell un tipus ideal humá, i tots els nens que se li confien, procura elevar-los-hi el caràcter i aquest alt nivell conduint-los de l'estat positiu en que es troben a un estat superior possible que ell, com tal educador, concebeix amb claretat i amb vivesa. I els ascendeix a aquest alt superament no repetint diariàment les mateixes coses sense reflexionar damunt d'elles, no per sistema dentat i rutinari, sinó pràctic, com Pestalozzi, tantejant, modificant, perfeccionat....

AMADEU

P. T. Parlem de vos senyor Brugal sense el vostre consentiment, perdoneu-nos aquesta indiscreció; però si ho hem fet n'és la influència de la promesa que ens fereu de tenir una conversa, sobre Pedagogia pels lectors d' EL BAIX, que si no troveu inconvenient la tindrem en el pròxim número.

A.

ESPECTACLES

¿No que també hi eren vostés? Naturalment; tothom hi era. Amb la gentada que, malgrat la tempesta de la tarda, va desfilar per la sala del Tívoli el diumenge, pot assegurar-se que tots vostés hi eren a les funcions que va donar-hi la Lira. I el cas s'ho mereixia; dues sarsueles amb molt de joc escènic i diferents personatges, i a tota orquestra, havien posat certa espectació, (es tracta d'aficionats), i una mica de desconfiança, en les possibilitats d'aquells elements. Però és que no's tenia en compte que al davant de tots ells hi havia un crèdit: el mestre director En Joan Ivern, qui posá de relleu, una vegada més, les seves dots de expert concertador; el públic li demostrá, amb els seus aplaudiments, que crèia en la seva tasca.

I, després, aquell floret de nenes tan ben abillades a la valenciana en festa, amb la seva boniquesa i joventut, formant dotze parelles amb els joves coristes evolucionant en escena, era de un efecte encantador. I sobressortint d' aquesta formosa pianya, com una flor delicada entre un pomell de roses, la senyoreta Canyas brodant el seu paper, tant en la part de cant, com en la declamació; és una veritable artista, bi ho palesà en el seu dificil paper. El protagonista en *El Tirador de Palomas*, aná a cárrec del barítón senyor Julivert, qui en va treure forsa partit, encara que una mica massa assenyat, en el nostre entendre; obtingueren, els dos, forts aplaudiments, com n'escoltà l'actor còmic, l'indispensable senyor Solé en el seu extravagant *rol*. Els senyors Carbonell, molt encaixat, Caralt, Vidal i els altres, contribuïren a arrodonir el conjunt d' aqueixa sarsuela d'un fort interés dramátic, que'l públic escoltá amb viva atenció.

En *Gigantes y Cabezudos* hi hagué dugues revelacions. Que la senyoreta Canyas havia de sortir-se airosa en el seu comés, era cosa ja descomptada, car en altres ocasions s'havia pogut constatar el seu fort temperament artistic. Però que la senyoreta Fontana, valor gairebé nou en el teatre, pogués encarnar, dir i cantar, la protagonista d' aqueixa obra, amb la serenitat i gràcia amb que ho feu ella, sigué una veritable sorpresa, fins per els que la vèien assatjar. S'hi feu aplaudir i sigué un ferm puntal d'aqueixa representació. L'altra incògnita era la senyoreta Armengol, que, totalment nova en el teatre, desempenyá el paper de la característica amb molta propietat, i omplint-lo de detalls de bona comicitat. Molt be el senyor Esvertit en «El Sargento», en el que hi obtingué forts aplausos; com així mateix foren aplaudits els senyors Solé i Valldossera, per la seva *vis* còmica. Els tenors senyors Urgell i Font hagueren de repetir llurs cants (en el cor dels Repatriats, el primer; i en la *jota*, el segon) que digueren amb molta brillantesa i sentiment. I els germans Villoro-Remei i Vicen-sque ballaren i bisaren, una jota amb totes les de la llei. Com també repetiren *los de Calatorao*, amb el nen Martí a la cua, que feu molta grácia. I seriem injustos si no fessim constar que les venedores de la «plazuela» feren un primer acte plè de vida i moviment, com si sempre haguessin actuat. I així mateix en el final, on homes, senyoretes i orquestra digueren el número musical amb molta amplada i bons efectes. I com que els Gegants i Nans eren els «autèntics»; i la presentació, tan en indumentària com en decorats fou acurada, no cal dir que'l públic sortí d'aqueixes representacions amb la cara riallera i amb la satisfacció d'haver-hi assistit.

Per tot el qual, ens cal felicitar als «lirus», a les nenes (especialment a les tiples), i, en un plá més elevat al mestre-concertador En Joan Ivern, clau mestra d'aqueixa festa.

* * *

En el cine del Centre ha tornat a apareixer l'actor espanyol Ernest Vilches, el formidable intèrpret dels més variats personatges. El xinés del passat diumenge palesava la ductilitat del seu rostre a les caracteritzacions extremes, i el valor real de les seves interpretacions.

Per a les properes festes s'anuncien al Centre, entre altres cintes, *La Taquimeca*, opereta de recent èxit, i *La Divorciada*, amb la formosa actriu Norma Shearer.

* * *

I la companyia Mestres-Querol, que actua al Tívoli, obtingué un gros èxit i una grossa entrada el dilluns, amb el sentimental drama *La Puntaire de la Costa*, una de les variants de l'afortunada poesía d'En Manuel Ribot i Serra.

Per a demà i dilluns, festes grosses, es donaran extraordinaris programes; entre les obres a representar s'hi compten l'interessant drama *Juan José*, i la aixerida comèdia *La Xocolatereta*.

I ara, una notícia interessant: El nostre amic Salvador Esvertit ha entregat ja al senyor Querol, el seu drama *Malèides ambicions*, quina reestrena tindrá lloc breument. Augurem un èxit a la companyia i molta feina a la guixeta.

REFRAN

ES VENEN 3 CASES

dues al carrer Barceloneta baixa números 4 i 6 i altra al carrer del Pou, n.° 1. Informaran al c. Sta. Anna, 27.

Rafel Fusté

Pèrit Agrònom

Compra-venda, peritatge i recana de finques

AIXECAMENT DE PLANOLS

NOTICIES I CONSULTES

Carrer de Mar, 18 VENDRELL

¡S'acosten els freds!...

La millor estufa

La més neta

La més econòmica

GAS

Demani detalls i pressupostos a la

Fàbrica de Gas. ~ Vendrell

MOSAICS HIDRAULICS

URALITA

Materials de construcció

J. JULIVERT

VENDRELL Josep Marcé, 12

INFORMATIVES

Notes municipals

L'Ajuntament d'aquesta vila en la seva darrera sessió va acordar: aprovar l'acta de la sessió anterior; complimentar la correspondència i butlletins rebuts durant la setmana; heure esment del resum de recaptació de la primera quinzena del mes de Desembre; acceptar l'oferta de pedra feta per Eloi Miralles; subscriure's al «Diari de Sessions» del Parlament de Catalunya; autoritzar a la Companyia «Riegos i Fuerza del Ebro» per espurgar uns arbres les branques dels quals esdevenen un obstacle a les linies de conducció; autoritzar a Francisca Romeu per a instal·lar una tenda de pesca salada al Born d'acord amb les condicions que fixi la Comissió de Policia Urbana i Rural; concedir permís a Rafel Claramunt per a enderrocar les parets de la casa n.º 80 del carrer de Reventós i tornarles a construir; declarar fallides unes partides de contribució pequària; aprovar varies relacions de despeses i després d'alguns precs i preguntes va aixecar-se la sessió.

L'Alcaldia prega a tots els industrials que tinguin pendents de cobro llurs factures les presentin abans del dia 28 del corrent; en cas contrari no cobraran l'import d'elles fins a l'any 1934, per passar els seus crèdits a resultes.

EL BAIX PENEDÈS
desitja a tots
un felis Nadal

Tal i com era de preveure, la junta general per a renovació de càrrecs al Centre Republicà Nacionalista, tinguda dissabte passat, revestí un alt interés politic local, ja que les dues tendències aparegudes en aquella casa posaren tot llur esforç en sortir-ne vencedores, quedant tant igualades les forces que dels quatre llocs a omplenar se n'emportaren tres els uns i un els altres, de manera que be pot dir-se que la votació donà empat. Foren elegits els senyors Salvador Mercader vis-president, Jaume Ferré Casas, tresorer i Josep Sanabre Baldrís, vocal, per part dels uns i Pere Bonsoms Cregut, secretari, per part dels altres.

Aquesta divisió sembla és dificil d'arranjar, tota vegada que es deguda a diferent manera d'apreciar la tendència política segons cada un dels dos grups, el que portarà segons es diu la fundació d'una nova entitat política local a base d'un Ateneu Nacionalista Republicà que apleguí al seu sí tots aquells vendrellencs que senten els ideals de Catalunya i República dintre un ambent amplament lliberal i governamental, sense estridències extremistes.

El temps dirà si aquests rumors que recollim esdevenen realitat.

* * *

Modista Pau Casals, 23 VENDRELL

* * *

L'amic i col·laborador En Josep Aixalà, des de l'Havana ens tramet una atentíssima salutació en la qual en prega que, en la impossibilitat material de poguer escriure ell a tots i cada un del amics i llegidors d'aquest setmanal, els saludem nosaltres i des d'aquestes planes «llaç de amical reconeixement, anella sentimental que des de'l Vendrell arriba a tots els confins on hi hagi un dels nostres», desitjant-los felisses festes.

Rebi, doncs, el lector i per aquest nostre conducte, una efusiva felicitació de part del nostre comú amic en aquests dies de gaubansa familiar.

* * *

Laboratori d' investigacions clíniques
DEL
DR. CASTELLVÍ
Anàlissis d'orines, sang, esputs
i productes patològics
REACCIÓ DE WASSERMANN

* * *

Segueix el temps nuvolós i humit en grau superlatiu. El terrer es troba tan fangós que en el camp han quedat en suspens quasi totes les activitats, inclús la recollida d'olives.

La temperatura ha baixat, si be no s'han presentat encara les gelades tot fa creure que així que s'assereni el temps elles no es farán esperar.

* * *

Josep Aleu Massanet
CORRESPONSAL DEL BANC D'ESPANYA
— I —
ADVOCAT-PROCURADOR
Plaça Pí i Margall, 15, 1er VENDRELL

* * *

Demà, el dia de Cap d'any i el dia dels Reis, un estol de jovenets de la Congregació Mariana i Sant Lluis Gonçaga, posaran en escena al teatret del Patronat de Santa Anna, la sarsueleta bíblica «La venjança de Jesús», obreta pastoril que serà representada amb tota propietat, anant la direcció musical a càrrec del mestre Pau Gomis.

Les funcions començaran a les cinc en punt de la tarda.

* * *

Ramon Sanahuja Soler
ADVOCAT
Tots els diumenges: Fonda del Comerç VENDRELL
Dies feiners: A. Guimerá (abans St. Agustí) TARRAGONA

* * *

Amb motiu de les festes nadalenques, la Biblioteca Popular d'aquesta vila restarà tancada fins tot el dia 2 de l'entrant mes de Gener.

* * *

Calçat forma Inglesa
amb pell negre o color i sola de goma
a **10** ptes. parell, mida d'home
Antiga Casa Francás-Salmerón. 7

* * *

Amb motiu de la inscripció al registre civil del naixement del nen Ricard Miquel Nin, hem rebut la quantitat de vinticinc pessetes per a fer-les arribar al Comité d'Assitència Social d'aquesta vila.

Com sia que ignorem si a vila existeix el mentat Comité, fem a mans de l'Alcaldia el mentat donatiu.

* * *

CLINICA DENTAL
Amadeu Martorell
ODONTÓLEG
Visit tots els dies
Al Vendrell, de 9 a 1 Doctor Robert, 13
A Barcelona, a la tarda de 3 i mitja a 8. Torrent de l'Olla, 90 prl. 2.ª Davant parad.tran.

* * *

Diumenge passat es procedí a vila a la inauguració del Cercle d'Estudis del Grup Ressorgiment, de la F. J. C. de C. assistint a l'acte de la inauguració una quarentena de joves fejocistes locals.

Presidí l'acte Mn. Antoni Costa, junt amb el Consell Comarcal. El jove Joan Solé i Caralt, president del Consell Comarcal, pronuncià un ample parlament glosant el tema «Cultura cristiana» i en el que, amb gran envergadura hi parlà de l'origen del món i de la solució cristiana; de la instrucció i educació dient que tota doctrina que cau a l'alre costat del Calvari és una conspiració contra la llibertat humana; dels problemes latents avui sobre moralitat, instrucció, educació, etc. i acabà exposant les doctrines de la Federació de Joves Cristians de Catalunya davant l'època present. Fou molt aplaudit.

Seguidament Mn. Antoni Costa pronuncià un altre parlament posant les teories materialistes enfront les veritats del Cristianisme, abundant en la conveniència de montar Cercles d'Estudis a cada poble per que els joves, convenientment preparats puguin defensar les conviccions cristianes allà on precisi. Fou també molt aplaudit.

Fou acordat celebrar reunions quinzenals.

El mateix dia es reuní el Consell Comarcal i es prengué, en altres, l'acord de celebrar la Primera Assemblea Comarcal el dia 15 de Gener a la Bisbal del Penedès.

* * *

P. Casanova i Rius
ADVOCAT
(Del Col·legi d'Advocats de Tarragona)
Prat de la Riba, 1, entr.sol VENDRELL

* * *

Dissabte passat traspassà a millor vida la senyora Maria Franqués vidua de Carnicer, qui des de que enviudà ha continuat fent de recadera des de la nostra vila a Tarragona.

Rebin els seus fills el nostre condol.

* * *

Teatre Tivoli.—Demà, diada de Nadal, a la tarda, la companyia Mestres-Querol posarà en escena el drama de Dicenta «Juan José» i l'entreteniment «Per què era blanc...» i a la nit la comèdia traduida del francès «La Xocolatereta».

Dia de Sant Esteve.—Tarda: la obra de l'immortal Guimerà «L'ànima és meva» i el sainet «Els mals Esperits» i a la nit l'obra de Perez Galdós «Marianela» i la comedieta «Que m'estimi, però que no m'ho digui».

* * *

Mercé Ramon i Güell
PROFESSORA DE SOLFEIG I PIANO
DE LA ESCOLA MONTESSORI
S'admeten alumnes i es donen lliçons
a domicili
València, 224, 2.on 2.ª BARCELONA

* * *

Centre Vendrellenc.—Programa de cine sonor per a les Festes de Nadal. Diumenge, tarda i nit: Estrena del film sonor «La Taqui Meca»; estrena del film sonor «En la corriente» projecció de la sempre interessant revista «Diario Metro», completant el programa la cinta cómica «El chiquilin de la casa».

Dilluns, tarda i nit: Estrena del film sonor «La divorciada»; estrena de la comèdia sonora «Corazón de marino», projecció de la interessant revista «Diario Metro», acabant amb la pel·lícula còmica «Globo marino».

Dimarts, tarda: Sessió Vermouth, amb l'estrena del film silent «Paraiso para dos»; projecció de l'octau i últim capítol de la sèrie «La casa del misterio», acabant la sessió amb la cinta cómica «Charlot trompeta».

* * *

SECCIO OFICIAL

REGISTRE CIVIL

Naixements: un nen fill de Lluis Coll Freixes i de Teresa Reixach Fortuny, Santa Anna, 126.

Matrimonis: Joan Morgadas Salas amb Dolors Fontana Navarro; Fernando Romeu Just amb Providencia Serral Benaiges.

Defuncions: Maria Franqués Maduell, 59 anys, Salmerón 12.

IMP. RAMON-RAMBLA 4 DE MARÇ-VENDRELL

CELLER PER A LLOGAR
propi per a magatzem o tenda. Carrer de Duc de la Victòria, 14. Per informes: Salmerón, 11, Llibreria.

Bigues de Ferro
Bàscules i Cuines econòmiques
a comissió
Entrego les comandes a les 24 hores
CAIXES DE CAUDALS
Serrallería de Pau Socías (Traus)

JOGUETS
EXTENS I VARIAT ASSORTIT EN JOGUETS DE TOTES MENES, DES DE'LS MES SENZILLS ALS MÉS VALUOSOS
ELS REIS DELS JOGUETS
ELS JOGUETS DELS REIS
EXPOSICIO PERMANENT
BUSSO PER CARTES ALS REIS
La casa més ben assortida
No compreu sens abans visitar-la
Tots els nens petits que vulguin que'ls reis, els portin enguany uns bonics joguets
han de dirigir una carta a temps, tirant-la al bussó d'eix establiment.
Valentí Carné Salmerón, 11- Llibreria
VENDRELL

CON "MEDUSA"
JABON DE PETROLEO perfumado
y los tendrá fuertes y hermosos.
Evita la caida, Destruye la caspa
Tubo 2'50 y 4 pts.
DIPÓSIT AL VENDRELL
Perruquería de Joan Planas, Plaça Pí Margall
VENDA AL DETALL
Perfumería de Anton Martorell, Salmerón, 10

B. LARTIGAU
METGE
VIES URINARIES I APARELL RESPIRATORI
Consulta: Diumenges, de 9 a 12—Dimarts i Dijous, de 5 a 7 tarda
Carrer Baixada, 1, 2.on (antiga casa Telégrafos) VENDRELL

Estufes Portatils Isotermis
Sense flama
Sense foc
Sense olor
Gasten un litre de benzina cada 12 hores—ELEGANT PRESENTACIO
Per a mes detalls i venda a la Llauneria i Lampisteria de
FRANCISCO BADIA. — Vendrell